

det Mindste mod som saamange Andre, og det er selvfølgelig, at man er nødt til at lade tilkommende Rigsdage og Regjeringer komme overens paa dette Punkt. Jeg er overbevist om, at hvad Beslutning vi end tage, binde vi ikke kommende Rigsdage og Regjeringer. Det gjælder nu her om at tage en Beslutning, som man efter de foreliggende Forhold anser for forsvaerlig. Feltartilleriet har været foreslaaet noget større fra den Side, hvortil jeg hører, end Tilfældet er nu. Mitrailleurbatterierne have ikke fundet nogen videre Anklang, og det berømte Kanonbatteri, man tidligere vilde have ført til Sjælland og senere til Fyn, har Ingen forlangt beholdt hverken fra Regjeringens eller anden Side. Derfor er det ikke unaturligt, at man fra Venstres Side har opgivet dette Batteri. Feltartilleriet synes altsaa som sagt ikke at være nogen Anstødssten; men jeg maa ønske, at man fra den modsatte Side kommer til den Erkjendelse, at der i Enigheden om Feltartilleriet ligger en væsentlig Indrømmelse ligeoverfor det Bestaaende. Jeg siger: en Indrømmelse i den vigtige Retning for vort Foraar og overensstemmende med mange Beslutninger af Thinget baade ved Forhandlingerne om Hærens Revision og navnlig ogsaa ved Bevillinger af Materiel. Jeg erkjender, at det er i fuld Overensstemmelse med Thingets forskellige Beslutninger, men det er dog overfor det Bestaaende en Indrømmelse, som maa tages med i Betragtning og vurderes fra den anden Side, naar der er Spørgsmaal om at naae en i Forhold til det Nuværende rimelig Overenskomst. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de forskellige Bemærkninger, som de enkelte Vædringsforslag iøvrigt kunne give Anledning til, jeg skal kun sige, at jeg med Hensyn til Oplysningen om Mangelen paa værnepligtige Besalingsmænd ikke har forandret mine Anskuelser. Jeg har tidligere, navnlig ved 1ste Behandling, udtalt, at Krigsministeriet i den Henseende aabenbart har nogen Undskyldning i den Mangel paa Tilgang, der har været fra Befolkningens Side, men for saa vidt ikke er undskyldt, som Afdelingscheferne vistnok rundeligere kunde have fremhjulpet de til en saadan Tjeneste fornødne Kræfter. Det er ikke vanskeligt at dømme her, og efter de ingenlunde ufyldige Oplysninger, der foreligge, vilde det være altfor haardt at lægge Skylden ubelukkende paa Krigsbestyrelsen i saa Henseende. Jeg fastholder, at Befolkningen selv i den Retning ikke har været til de Forventninger, hvormed vi vedtog Hærens Loven af 1867.

Jeg kommer nu til et Vædringsforslag, som er et efter sin Fremkomst og sit Indhold noget mærkeligt Forslag, som jeg maa opholde mig noget længere ved. Jeg skulde ikke have gjort det, hvis ikke den ærede sidste Tale havde knyttet en meget lang Række Betragtninger til dette Forslag, Vædringsforslaget under Nr. 1 udenfor Betænkningen

om Garniseringsforholdene, idet han derved mente at kunne karakterisere min og mine Meningsfællers Stilling til dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at jeg nødvendigvis maa give en nærmere Forklaring. Jeg vil nu først spørge ærede Medlemmer, ja hele Thinget, hvor de i vore Vædringsforslag og i Lovforslaget, saaledes som det vil komme til at se ud med vore Vædringsforslag, ville finde det fjerneste Spor af denne eller hin specielle Forsvarsplan, hvor de ville finde Noget om, hvor Hæren skal møde i Krigens Stund, eller hvilke Eventualiteter den skal afværge. Gaa fra den første til den sidste Paragraf, og jeg beder om Svar, eller lad mig forud sige, at de ville blive mig Svaret skyldige. Lør jeg da spørge: "Af hvad Grund stille de Herrer nu en Forsvarsplan op som et Stræmmebillede for den rolige Forhandling af et Hærorrganisationsspørgsmaal, i hvilken Hensigt er dette sket, hvorfor skal det blandes ind i en Sag, som det ikke vedkommer?" (S. Pedersen: Saa!) Det ærede Medlem fra Højsens siger: „Saa!“ Jeg vil bede ham gennemgaa Hærens 8 Mars Historie, og har han da nogeninde set, at vi have skyet at forhandle Hærens Revision, uanset de Forsvarsplaner eller 3ffe-Forsvarsplaner, Befæstningsforslag eller 3ffe-Befæstningsforslag, som have ligget for samtidig eller ikke samtidig. I alle disse Aar, lige fra den første Tid, da den ærede nuværende Ordfører fremsatte sit Befæstningsforslag, til den Dag idag er der fremkommet Regjeringsforslag det ene Aar efter det andet, den ene Forordning er bleven, jeg vil ikke sige stærkere end den anden, men der har dog været forskellige Grader, og det har viist sig, at der er en Side i vort folkeligt Liv, navnlig en stor Del Militære, som uforandret have bevaret samme Anskuelse om deres Hovedbefæstning. Vi have altsaa i dette Døgn ikke gjort nogen ny Opdagelse, Alt, hvad der foreligger, have vi vidst i en lang Række af Aar, og den ærede Krigsministers Anskuelser, som de fremkom i hans Motiver, have aldeles ikke kunnet overraske os, thi Enhver af dem, der have havt med ham at gjøre — de tre af de fire Medlemmer, der have stillet det ommeldte Vædringsforslag, have i flere Aar havt med ham at gjøre — have kjendt dem, og vi have set hans Naan i enhver Befæstningsbetænkning, vi have forhandlet i denne Sal. Hvorfor da nu pludselig komme og tale, som om det var noget helt Nyt, der var faldet ned fra Skyerne, som aldrig Noget før havde tænkt paa i Befæstningsagen, at der var Tale om Rjshavnens Befæstning fra Landsiden? Hvorfor have vi da i 8 Aar forhandlet denne Sag uafhængig heraf? Der er, sige de, nu Tale om Overenskomst — ja, det ser ikke godt ud — derfor er det paa Tide, at vi tage det op paany. Ja, jeg spørger blot, jeg venter nu paa nærmere Oplysning, om denne Bending. Det Første er altsaa dette: Der er i det, vi her forhandle, ikke